

Eb

Ik trek mij terug en wacht.
Dit is de tijd die niet verloren gaat:
Iedere minuut zet zich in toekomst om.
Ik ben een oceaan van wachten,
waterdun omhuld door 't ogenblik.
Zuigende eb van het gemoed,
dat de minuten trekt en dat de vloed
diep in zijn duisternis bereidt.

Er is geen tijd. Of is er niets dan tijd?

M. Vasalis

het is laat zoals ieder jaar, de tijd
zit krap in zijn heden, de dag
is steeds weer geweest

steek dus het licht aan
dat de toekomst nog uitspaart, spreek
het brood aan dat nog niet doof is, maak
de taal waar achter zijn tekens, spel
het vlees, stil de tijd, leef nog even -

gerrit kouwenaar

Meditatie

Noach voelt zich alleen. De parallel met Jezus is frappant. Alleen in z'n donkere schip. 'n Grafkelder op zee. Het ruikt naar afval, poep en dieren. Zolang al op zee, verborgen voor iedereen. Geborgen in de tijd, maar niet veilig zoals in de moederschoot. Geen mobiel, geen kaart. Stuurloos, waar moet hij heen?

Stel je voor dat het een vluchtelingenboot is. Veel te vol gepakt. Mensen als dieren, slaven met een hartstochtelijk verlangen naar goed land. Hoe redt je het op zo'n boot als het land er nog niet is? Als je nog geen weet hebt van verrijzen. Bidden? Vloeken? Je probeert goede herinneringen op te roepen. Wat was toen het houvast, iets uit je jeugd. Je vader die voorleest uit de koran, je moeder uit de bijbel. De geur van je moeder, hoe rook ze?

Dat verhaal van die vertoornde God die ons naar een boot stuurde, je vader leest voor, de monotonie van zijn stem, de cadans van zijn woorden. De verrijzenis van die mens die niet doorging. Wie zal mij vinden? Ik wil hier niet zijn, niet hier, alles dood.

Hoe moeilijk is het het leven vol te houden als je geen perspectief op toekomst, goed land, verrijzenis hebt. We waken verborgen in de tijd. Niet opgemerkt door wie dan ook. Wachten.

Waken. Het raast door je hoofd. Zoals bij een 15jarig Afghaans meisje dat in contact is met een van de vrijwilligers in het Vluchthuis aan de Sportlaan. Ze schrijft in gebrekkig Nederlands op facebook aan haar, maar onze God zal het wel verstaan;

We zijn moe van hier van deze leven van onze land, dat we kunnen niet daar veilig leven dat daar mag ik niet naar school dat ik moet me mond houden en zoals een kaars stil verbranden...in

Afghanistan je wordt door taliban of andere groepen dood, maar hier je wordt je dood doordat sommige mensen niks van je leven weten en er niet over praten. Daarvan dood. het is moeilijk dat je elke nacht bang zijn voor morgen..ik wil tegen mensen zeggen ik schaam me dood dat ik een Afghaanse mens ben want deze mensen denken ja hee..je bent Afghaans dus ook een van de taliban. Maar dat ben ik niet..ik ben moe van deze leven..ik wil nooit slapen want ik ben bang van het toekomst en ik wil als ik slaap nooit meer mijn ogen opendoen, nooit meer want ik ben moe van zoveel pijn..ik kan niet meer tegen.Ik heb mijn best voor Nederland gedaan en het is niet eerlijk dat ik moet zo grote straf krijgen. Ik wil veilig leven.

Als een kaars stil verbranden. Zo zijn we vanavond en vannacht. Verborgen in de tijd, maar toch in de moederschoot verweven.

Henk Baars